

tilbage i hans Sind som en bortskræmt Ørn til sin Rede.

Han joges op af sine Tanker, da Sangen standsede og Bifaldet — ledet af Ivan — raslede gennem Salen som en Hagelbyge. I det samme kom han til at tænke paa Nanny, der endnu ikke var vendt tilbage med sin Kavalier. „De morer sig nok godt,“ sagde han til sig selv, og der paakom ham en bitter Lyst til at gøre en Afstikker ned i Haven for at se, hvad de tog sig for derude i Mørket og Ensomheden.

Henne ved Døren stødte han paa Onkel Heinrich. Den gamle Kavalier havde i Dagens Anledning ladet sig krølle over hele Hovedet og bar med Frækhed sin store, falske Brillantnaal, der straaledede i hans Skjortebryst som en kongelig Æresgave.

Per vilde gaa ham forbi. Han havde siden sin Hjemkomst saavidt muligt undgaaet denne det salomonske Hjems onde Dæmon, der vedblivende gav sig Mine af at være hans Velgører, og hvis Frisprog Per i sin Friertid havde fundet sig i af Frygt for hans giftige Tunge.

Onkelen standsede ham imidlertid og trak ham med en hemmelighedsfuld Blikken lidt tilside.

„Et Ord i Forbigaaende, min kære Ven! . . . Men allerførst min ærbødige *compliment*! Det synes jo at gaa fortræffeligt iaften.“

„Hvad mener De?“ spurgte Per uden Forsøg paa at skjule sin Utaalmodighed.

„Hvad beha'er? . . . Naa saadan! . . . De vil spille Komedi' ogsaa for mig. Det kan De ellers spare Dem, søde Ven, jeg kender Dem veed Gud tilstrækkeligen godt. Men gener Dem bare ikke. Bliv kun i Deres Rolle — det er maaske netop